

ПРАЎДА ПРА ВОЖЫКАЎ

...Звыкла глядзім з дзецьмі ўвечары Viasat Nature — ад замалёвак з жывой прыроды і карысці больш, чым ад мульцікаў, і на лагодны «сонны» лад яны настройваюць няблага, прынамсі маіх малых. Раптам чую захоплены вокліч: «Ой, мама, глядзі, які міленькі!» Гляджу, хто там такі міленькі і харошанькі, — мамачкі мае, кракадзіл! Ні разу не Гена, а самы сапраўдны буйны алігатар, з падманліва-нежывымі жоўтымі вачыма і зубамі, параўноўваць памер якіх з чалавечымі нават не хочацца. Але гэта нам, дарослым, а дзяўчаткам — бач ты, міленькі.

Другая карцінка, ужо з натуры. Зладзілі сабе на выхадныя пазнавальную вылазку за горад, пяць у адным: і пагуляць па-за межамі горада, каляровым лісцем пашамацець, і накрывацца на тыдзень наперад, і свежым лясным паветрам падыхаць, і паздымаць прыгожых фота, і наведваць экатурыстычны комплекс недалёка ад сталіцы. Вось у апошнім, разглядаючы вялікі заапарк, сустрэліся мы са смелым, калі не сказаць нахабным, буслом — ходзіць за паўкрока ад людзей, дазваляе рабіць з сабой сэлфі, прымае дары ў выглядзе мясных кавалачкаў. «Мама, а можна я яму хлеба дам?» — просіць нейкі хлопчык і, атрымаўшы дазвол, доўга бегае следам за буслом, частуючы таго акрайцам. Птушка не ўзяла. «Значыць, не галодны», — зрабіла выснову маладая мама і вельмі здзівілася, калі работнік комплексу растлумачыў, што буслы, на хвілінку, не вераб'і і харчуюцца жывёльнымі кармамі, а не хлебам, плячэннем і чыпсамі.

Цяжка адказаць, колькі міфаў з дзяцінства захоўваецца і ў нашых галовах, — скажам, мая сяброўка і да трыццаці гадоў верыла, што вожыкі ядуць яблыкі. А ўсё чаму? Да мозгу касцей гарадская, да таго ж прыездзя з іншай краіны, яна не мела сваякоў на вёсцы і не бачыла блізка ні каровы, ні казы, ні гусей, качак, зайцоў, вожыкаў, не ведала, што ў Беларусі «ў дзікай прыродзе» жывуць чарапахі, і, як сама жартуе, дзесьці ў глыбіні душы лічыла, што куры нясуць адразу мытыя яйкі...

Гэта ўсё было б забаўна, каб не цягнулася з пакалення ў пакаленне. І ўжо нашы дзеці не баяцца ваўкоў, таму што ніколі іх не бачылі, жахаюцца, што ад каровы дрэнна пахне, а ў каня жоўтыя зубы. Таму, каб не пачуць аднойчы ад нашчадкаў, што булкі растуць на дрэвах, вывозьце іх на прыроду — хоць у абмежаваную прастору заапарка: нават калі вы самі яго не любіце, гэта першы і самы просты спосаб пазнаёміць дзіця з насельнікамі блізкіх і далёкіх лясоў, палёў і рэк. (Я ні ў якім выпадку не маю на ўвазе так званыя «кантакты заапаркі», дзе жывёлы — разменны матэрыял на пацеху наведвальнікам і патэнцыйны расаднік бактэрыяў, з-за чаго такія заапаркі ўжо забаронены ў многіх краінах свету — застаюцца толькі вялікія спецыяльныя ўстановы, дзе працуюць спецыялісты, якія могуць даходліва і праўдзіва расказаць пра паводзіны жывёл і як з імі абыходзіцца.) Выязджайце часцей у лес ці на возера — гэта выдатная магчымасць пабыць усім разам, праветрыць галаву ад гарадскіх праблем і тлуму, паказаць жывёлам: вась — вожык, а вась — вужык, гэта — касцяніцы, гэта — воўчае лыка, а там — мухамор, які можа быць зусім не падобны да малюнкаў у кніжцы, але ад таго не менш небяспечны. У маіх малых дагэтуль адно з самых яркіх уражанняў лета — «знаёмства» з вялізным сомам, якога злавільні незнаёмыя рыбакі на возеры. А бераг турэцкі ці які іншы — безумоўна, таксама добра, аднак толькі пасля таго, як у галовах малых адкладзецца, што кракадзіл не «міленькі».

Вікторыя ЦЕЛЯШУК.

Сямейная Газета

Выпуск № 15 (133)

Тыя, хто побач

Вераніка ПЛЯШКЕВІЧ:

«Захавальнік сямейнай казны — мой муж»

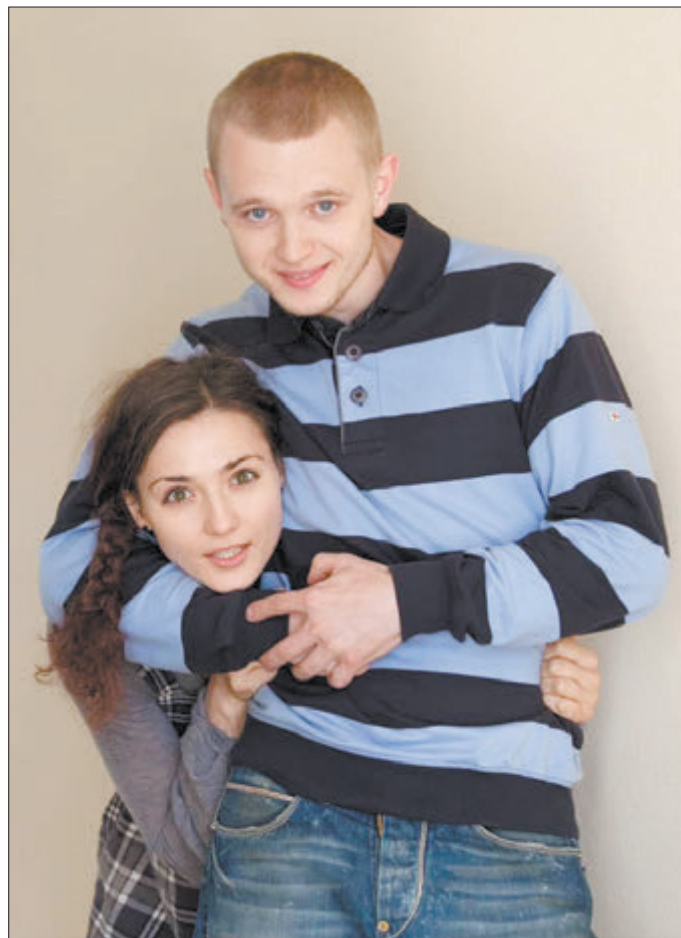
У сям'і вядомых акцёраў Веранікі Пляшкевіч і Андрэя Сенькіна бытавыя клопаты размеркаваны не зусім традыцыйна

На жаль, сустрэцца з сям'ёй у поўным складзе не ўдалося. Андрэй цяпер шчыльна заняты ў кінапраекце. Вераніка ж здолела знайсці час на размову. Калі ўжо парушана традыцыя дуэта ў інтэрв'ю, то і першае пытанне будзе не аб знаёмстве.

— У вас абодвух даволі багатая фільмаграфія, але не так часта здымаліся разам з Андрэем. Як успрымаеце тое, што вашы графікі рэдка супадаюць? Вось, можа, хацелася б куды-небудзь схадзіць з мужам, а ён на здымачнай пляцоўцы.

— Магу адказаць за дваіх. Мы вельмі рады, што нас запрашаюць здымацца ў кіно. Але ўсё ж галоўнае месца нашай работы — Нацыянальны акадэмічны драматычны тэатр імя Горкага. Графікі складаюцца з улікам занятасці ў тэатры. А што датычыцца схадзіць з мужам... Вядома, мне падабаецца бываць з ім на цікавых для нас мерапрыемствах, на сяброўскіх вечорках.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)

Савет бацькаў

ТАТА МОЖА, ТАТА ВЕДАЕ І ТАТА ХОЧА...

Пра сацыяльнае безбацькоўства, фестываль татаў і стратэгію «04»

Фота Анастасія КУШЧУКА.

Фота носіць ілюстрацыйны характар.

Дарыце дзецям сваю прысутнасць. Яна значна важнейшая за любыя падарункі. Гэтае выслоўе ці не найбольш поўна раскрывае сэнс таго, як трэба выхоўваць сваіх дзяцей. Не толькі ўласным прыкладам і жыццёвым вопытам, а проста бавячы з імі час, ведаючы іх патрэбы, жаданні, настрой. Свядомыя бацькі, як цяпер кажучь, разумеюць гэта, а найбольш актыўныя стараюцца данесці да іншых. Як, напрыклад, члены арганізацыі «Савет бацькаў». Яе ўдзельнікі — таты, якія праз уласныя думкі, погляды, а недзе і памылкі прыйшлі да высновы, што бацька неабходны ў жыцці дзіцяці заўжды і ў розных іпастасях. Парываюцца над гэтым бацькі сабраліся за круглым сталом.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)